νὰ γράφω· ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω· ἔβλεπον συνεχῶς τοὺς νεανίας καὶ τὰς νεανίδας ὅτε ἐπορεύοντο εἰς τὸ διδασκαλεῖον, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω — Πῶς νομίζεις ὅτι ἐξέφραζον οἱ ἄλλοι ἰδέας; — Διότι ἐνθυμούμην ὅτι εἶχον ὁμιλήσει περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἠπείλησεν ὅτι θέλει μὲ τιμωρήσει. — Ἐνόμιζες λοιπὸν ὅτι ἡ κίνησις τῶν χειλέων ἦτο τρόπος τοῦ νὰ διακοινώσῃ τις τὰς ἰδέας του; — μάλιστα — διατί δὲν ἀνεκίνεις καὶ σὺ τὰ χείλη σου ἵνα κοινοποιήσῃς τὰς ἰδικάς σου; — διότι δὲν εἶχον προσέξει πολὺ εἰς τοὺς λαλοῦντας, καὶ διότι μοὶ εἶχον εἰπεῖ ὅτι ἔκαμνα θορύβους. — Τί ἐσυλλογίζεσο ὅταν ὁ πατήρ σου σὲ διέταττε νὰ σταθῇς εἰς τὰ γόνατα; — Τὸν οὐρανόν. — Πρὸς τίνα σκοπὸν ἀνέπεμπες εἰς αὐτὸν παρακλήσεις; — Διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ καταβῇ τὴν νύκτα εἰς τὴν γῆν ἵνα τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα εἶδον φυτευόμενα, αὐξήσωσι, καὶ οἱ ἀσθενεῖς ἀνακτήσωσι τὴν ὑγείαν των » Ὦ! Δόκτωρ, Δόκτωρ· ἐγίνωσνες γράφων ἄραγε τὰς ἀποκρίσεις αὐτάς! Δὲν φέρουσιν αὗται τύπον διανοίας σκεπτομένης, καὶ εὐνοϊκοῦ αἰσθήματος; Κατ' εὐτυχίαν θέλομεν σὲ εὕρει ἐντὸς ὀλίγου δικαιότερον πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς σου, καὶ εὐτυχέστερον εἰς τὰς πρὸς τὴν διδασκαλίαν μερίμνας σου.

Αἱ μέριμναι αὗται τοῖς παρέχουσιν οὐ μικρὰς ὠφελείας· διότι αἱ τέχναι τὰς ὁποίας ἐξασκοῦσι, κατοικίζουσι τὴν ἐρημίαν των, ψυχαγωγοῦσι τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας των, καὶ, πληροῦται ἡδονῆς τὴν ζωήν των, τοὺς εὐφραίνουσι καὶ τοὺς βοηθοῦσι. Πάντες ἐργάζονται ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν διαφόρους ἐργασίας, καὶ ἀποκτῶσι φήμην· καθὼς οἱ Κ. Κ. Boclet καὶ Gamble, ἄριστοι γλυφεῖς· Lonisteau, Peyson καὶ Guen ἐξοχοι ζωγράφοι· Winderkher καὶ Robert διάσημοι λιθογράφοι· ὁ δὲ Κ. Paul de Vigan δεινὸς μαθηματικός.

Ὁ Κύριος Le Noir συνέγραψε περίεργόν τι πονημάτιον περὶ τῶν ὁμοιοπαθῶν συντρόφων του. Ὀλίγοι λόγιοι ἄνδρες γράφουσι τόσον καλῶς, ὡς ὁ Κ. Βερτιέρος, καὶ ὀλιγώτεροι ἔτι ἔχουσι τὴν πολυμάθειαν αὐτοῦ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ στρατηγοῦ Gazan νέος πεπαιδευμένος, νοῦς εὐφυὴς μέχρι παραδόξου . . ἐπιχειρηματίας μέχρις ἀδυνάτου· καὶ τοι κωφάλαλος, εἰς τὴν περὶ μουσικῆς πραγματείαν του, διακρίνει ἄριστα τοὺς ὀξεῖς ἀπὸ τοὺς βαρεῖς φθόγγους· καὶ διὰ μόνης τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεώς του ἐννοεῖ μελῳδίας ἀφώνους, καὶ ἁρμονίας σιωπηλάς.

Οἱ κωφάλαλοι ἔχουσι ποιητὰς· οἷον τὸν Κ. Πελεσιέρον, καθηγητὴν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῶν Παρισίων· καὶ συγγραφεῖς ἐκκλησιαστικοὺς, ὡς τὸν Κ. Κλαύδιον Φορεσιέρην, διευθυντὴν τοῦ σχολείου τοῦ Λουγδούνου. Τέλος, ὑπάρχουσι κωφάλαλοι ἐφημεριδογράφοι, ἀγρονόμοι, ὡρολογοποιοὶ, ναυτικοὶ, πολύγλωττοι, πολεμισταὶ, καὶ μεταξὺ τούτων πάντων διακρίνεται ὁ νέος Κόμης τοῦ Σολάρου, ὁ γνωστὸς καταστὰς διὰ περίφημον τινὰ δίκην, καὶ διὰ τὸ δράμα τοῦ Ἀββάτη Δελεπαίου· ὁ κόμης οὗτος ὑπηρέτησεν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐπὶ τῆς πρώην δημοκρατίας, καὶ ἔπεσεν εἴς τινα συμπλοκὴν τραυματισθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἐχθρῶν, ἐπειδὴ μόνος αὐτὸς δὲν ἤκουσε τὸ ἀνα κλητήριον τῆς σάλπιγγος.

Τὸ δρᾶμα τοῦ Ἀββάτη Δελεπαίου συνεισέφερε πολύ, ὡς εἶναι γνωστὸν, εἰς τὴν ἐν Γαλλίᾳ μιμικὴν τέχνην, ἥτις ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετ' ἐπιτυχίας παρὰ τοῦ Κ. Δορβεβάλη διδασκάλου τῆς ὀρχήσεως εἰς Βορδιγάλην. Ὁ δοὺξ τοῦ Ῥισχελιοῦ, διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας, δὲν ἐτόλμησεν, ἂν καὶ πολὺ προέβη, νὰ διακινδυνεύσῃ παράστασίν τινα περὶ τῶν *Γάμων τοῦ Φιγάρου· «τερπνοτάτη περιπλοκὴ ἐντοσούτῳ, εἰ χεν εἰπεῖ! ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε τὴν ἀπαγγέλλουσιν οὔτε τὴν ψάλλουσιν, ἂς τὴν χορεύσωσιν* » ὁ δὲ Δορβεβάλης συνέταξε τὸν *ἄστατον ὑπηρέτην*. Ἡ μιμικὴ ὅμως χρεωστεῖ τὸν θρίαμβόν της εἰς τὸ δρᾶμα τοῦ Κ. Βελλίου· διότι ὅσοι εἶδον, ὡς ἐγὼ, τὸν Μονβέλην παριστῶντα τὸν Ἀββάτην Δελεπαῖον, καὶ τὴν Κ. Βανβέρη, ὑποκρινομένην τὸ μέρος τοῦ νέου αὐτοῦ κωφαλάλου, διατηροῦσιν ἀναμφιβόλως ζωηρὰν ἔτι ἐν τῇ μνήμῃ των τὴν εἰκόνα τῆς τελειοποιήσεως τῆς τέχνης ταύτης καὶ τῆς ἐκφραστικωτέρας ἐν τῷ θεάτρῳ ἰδέας.

Διατὶ δὲ κάμνω τὴν παρατήρησιν ταύτην; Διότι Κ. Βανόβη, ἡ μετονομασθεῖσα ἐπειτα Κ. Ταλμᾶ καὶ ἔτι ὕστερον λαβοῦσα τὸν τίτλον κόμησσα, διηγεῖται οὕτω πως τὸ αἴτιον τὸ χαρακτηρίσαν τὴν παράστασίν της.

« Μηχανὴ, ἥτις ἐχρησίμευε διὰ νὰ κινῇ τὴν σκηνογραφίας, πίπτει αἴφνης ὄπισθεν τοῦ θεάτρου κραυγαὶ ἀκούονται· ἕκαστος ὑποθέτει ὅτι μέγα δεινὸν συνέβη· οἱ θεαταὶ πάντες ἀνίστανται αὐθ μήτως· οἱ Κ. Κ. Βαπτιστὴς, ἡ Τενὰρ, καὶ ἡ Βουργοίνη, ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὄντες ἀναγκάζονται τὴν ἐγκαταλείψωσι. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπιστρα τες ἐνθαρρύνουσι τὸ πολυάριθμον ἀκροατήρι βεβαιοῦσιν ὅτι οὐδεὶς ἐπληγώθη, καὶ ἡ ἡσυχία ἐπ νῆλθε πάραυτα.

« Ἀλλὰ τὸ κοινὸν, τὸ ὁποῖον ἀείποτε θηρεύει τ εὐκαιρίαν τοῦ ν' ἀπονείμῃ δικαιοσύνην εἰς τοὺ κριτὰς, παρετήρησεν ὅτι, ἐν καιρῷ τοῦ θορύβου, μόνον ἔμεινα ὡς κωφὴ εἰς τὴν θέσιν μου πλησίον τ πέζης, θεωροῦσα γεωγραφικόν τινα χάρτην . . . μὴ ἐννοοῦσα παντελῶς τὸ συμβὰν, ὅπερ διέκοψε παράστασιν. Ὁ τρόπος τῆς φυσιογνωμίας μου ἐ κνυεν ἀρκούντως ὅτι δὲν ᾐσθάνθην τὸν ἐλάχι φόβον. Τότε· ἐκπεπληγμένον διὰ τὴν περίστασιν τὴν τὸ κοινὸν, διὰ τετράκις ἐπανειλημμένων χ κροτήσεων ἐφανέρωσε τὸν μέγιστον θαυμασμόν Ἀχ! αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἐγὼ δὲν ἔμεινα κωφὴ· ἡ καρδία μου ἐσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς . . ᾐσθάνθην τὸ μέγεθος τοῦ δραματικοῦ προτερήμ μου· ἓν δὲ μόνον κίνημα ἐκστάσεως, ἢ φόβου καταστρέψει πᾶσαν φαντασίαν.

Ἴδετε λοιπὸν πνευματώδη γυναῖκα, καὶ ἀξιον ὑποκρίτριαν, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ, καὶ ἡ νοια συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ ἄτομον κωφαλάλ Μετ' ὀλίγον, εἰς δεύτερον ἄρθρον, ὁδηγούμενοι τοτε ἀπὸ τὸν Κ. Βερτιέρον, θέλομεν πρα τευθῇ περὶ κωφαλάλων τοῦ θήλεως γένους. λαμπρὰ δῶρα, ἅτινα ἡ φύσις ἐδώρησεν εἰς τὰς ναῖκας, παρέχουσιν εἰς αὐτὰς ποικίλας ἀφορμὰς σον μεταξὺ τῶν κωφαλάλων, ὅσον καὶ μεταξὺ